

အိမ်

ပန်းစိတ်ကူး

အခန်း(၁)

တစ်ညလုံး အံ့မှောင်အိုက်စပ်နေပြီး မနက်လင်းအားကြီးမှ ရွာချလိုက်တဲ့ မိုးကြောင့် ယဉ်ဌေး မျက်လုံးတွေ လင်းကွင်းလိုကျယ်ကုန်ပြီး ဖင်ခုထိုင်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်အခေါက်ကို ဖြန့်ခြုံလိုက် တယ်။

ပလတ်စတစ်အနားစနစ်ဖက်ကို ပခုံးထက် လည်ပင်းအောက်နားလောက် တွဲချည်ပြီးမှ ပန်းထုံး တွေပေါ် အုပ်ထားတဲ့ ရေစိုပုဆိုးပိုင်းကို ဆွဲခွာချတယ်။

"ဟဲ့ ... နင့်ပန်းတွေက မနေ့ကကျန်တာ မဟုတ်ဘူး လား။ တော်ကြာ မိုးပေါက်မှန်လို့ ချက်ပြုကုန်ဦးမယ်"

မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဒေါ်တိုး လှမ်းအော် သတိပေးပေမဲ့ ယဉ်ဌေးစိတ်ထဲ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် မှန်တယ်လို့ ယူဆပြီး ခပ်အေးအေးပဲ ... ခင်ဗျ။ ။ စောစောက မိုးလင်းမှ ပဲ ခင်းတော့မယ်ဆိုပြီး ဈေးဝင်း နံရံမှီကာ ငိုက်မျဉ်းနေတုန်း မိုးရွာချလိုက်မှ ဒီအတွေးက ဝင်လာတာပါ။

သစ်ပင်ပန်းမန်တွေဟာ ရေတစ်ထမ်းထက် မိုးရေတစ်ပေါက်ကို မက်မောတယ်ဆိုတာ ငြင်းစရာ မရှိဘူး မဟုတ်လား။ ခုတော့ အချိန်ကောင်းလေး မိုးရွာချလိုက်တော့ မိုးရေနဲ့ လက်ကျန်ပန်းတွေ အားပြည့်ပြီး လန်းလာရင် ရှယ်ပေါ့။ တစ်ညလုံး ရေထောင်မဲ့အစား တစ်မနက်ပဲ မိုးလှန်းလိုက် ရပြီ။

လောလောဆယ် သူလုပ်ဖို့ က ပန်းတွေ အထုံးလိုက်ထားထားရင် အပေါ်က အအေးမိလို့ အထဲမှာ လှောင်ပြီး ခါးညွန့်တွေ နွမ်းမှာ ပဲ စိုးရတာလေ။ အဲဒါကြောင့် စောစောစီးစီး ဆိုင်ခင်းပြီး မိုးလှန်းထားလိုက်ရုံပဲပေါ့။ ။ အဟတ်ဟတ် ... ခွင်တည့်ချင်တော့ အဲသလို ...။

ယဉ်ဌေး ဆိုင်ခင်းပြီးမှ ကျေနပ်သွားသလိုမျိုး ပလတ်စတစ်ခြုံထည်နဲ့ သူ့ဆိုင်ခင်းလေး ရှေ့ကနေ ရပ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကိုယ်တိုင်က ပန်းရောင်းတာဆိုပေမဲ့ ဒီလိုကြည့်တဲ့ အခါမှာ တော့ ဝယ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်တာပါ။ ခရမ်းချဉ်သီးသေတ္တာပုံးပေါ် ဝါးကပ်တင်ပြီး ပန်းတွေ လှဲ ... စီ ... တင်ထပ်ပြီး ရောင်းတာတော့ ရောင်းကြတာပါပဲ။ ဒီပန်းတန်း တစ်တန်းလုံး ဒီလိုပဲ ခင်းရောင်းကြတာလေ။ ဒါပေမဲ့ ယဉ်ဌေး စိတ်ကူးက နည်းနည်းထူးတယ်ပဲ ပြောရမလား။ သူ့ဆိုင်ရှေ့ ဝယ်သူမတ်တတ်ရပ်ရင် မဝယ်ဖြစ်ဘူးဆိုရင်တောင် လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နဲ့ လိုချင်မျက်စိလေး ဖြစ်သွားရမယ်ဆိုတဲ့ ပုံမျိုး ပြင်ဆင်ထားတာလေ။ အဲဒီအတွက် အခေါ်ပန်းကို ဘယ်လိုထားမယ်။ အခံပန်းကို ဘယ်လိုစီမံမယ်။ လက်ကျန်ပန်းကို ပန်းသည် တိုင်း ပြန်ထည့်ရောင်းကြတာချည်းပဲ။ ယဉ်ဌေးက မဟုတ်ဘူး ။ လက်ကျန်နဲ့ ပန်းအသစ်က ဘယ်လိုကွာသလဲ၊ ဘယ်နားမှာ ကွာသလဲ။ အဲဒါကို လေ့ လာပြီး ပန်းအသစ်အတိုင်းဖြစ်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ပြုပြင်ပြီးရောင်းတယ်။ ပြီးတော့ ပန်းရှားရှား ပေါပေါ ဘယ်တော့မှ တစ်ပွင့်ကောင်း မကိုင်ဘူး။ သူ့ဆိုင်မှာ ပန်းစုံတယ်။ နှင်းဆီ၊ စံပယ်ကအစ မေမြို့၊ ဂန္ဓမာ အစုံပါတယ်။ သပြေဆိုလည်း တောသပြေ၊ ခြံသပြေ၊ အခုခေတ်စားနေတဲ့ အာစီယံသပြေအထိ သူ့ဆိုင်မှာ ရှိတယ်။

ဆိုင်ဆိုလို့ အမိုးအကာ အစုံအလင်ပါတဲ့ ဆိုင်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ခရမ်းချဉ်သီးသေတ္တာ ဆယ်လုံးကို ဂငယ်ပုံ ဝိုင်းပတ်ခင်းပြီး အဲဒီအ

ပေါ်မှာ ဝါးကပ်ကိုတင် ဝါးကပ်ပေါ်မှာ မှ ပန်းတွေကို အရောင်မထပ်စေဘဲ အရောင်တွဲစပ်ပြီး ခင်းကျင်းရောင်းချတာပါ။ လူကတော့ မတ်တတ်ပေါ့။ မနက် ဆယ်နာရီ အလွန်ဆုံး ဆယ့်တစ်နာရီအထိ အများ ဆုံးဆိုတော့ ယာယီဆိုင်ခင်းပဲ။ ဆိုင်သိမ်းရင် အဲဒီ သေတ္တာတွေ၊ ဝါးကပ်တွေ ဈေးဝင်းနံရံနား စီထပ် ကပ်သိမ်းထားခဲ့လိုက်တာပါပဲ။

(၆)နာရီလောက်ဆို ဈေးကစည် လာပြီ။ ဒါပေမဲ့လည်း ‘ပန်း’ဆိုတာ မျိုးက စားကုန်သောက်ကုန် မဟုတ်လေတော့ စောစောစီးစီး ရောင်းရတာမျိုးက ဆယ်ခါတစ်ခါရယ်။ မင်္ဂလာဆောင်တွေ၊ အလှူပွဲ တွေ၊ သာရေးနာရေး ဘာသာရေးပွဲတွေအတွက် ပန်းလိုတယ်ဆိုလည်း အကျဉ်းလိုတာလောက်ပဲ မနက်ခင်း စောစောကြီးလာဝယ်ကြတာ။ သေချာတာကတော့ ဘုရားပန်းလဲ၊ နတ်အိုးလဲတာလောက်ပဲ မှီရောင်းရတော့ကာ ဟင်းစားအတွက် ဈေးဝယ်ခြမ်းပြီးမှ ပဲ အပြန် ပန်းဝယ်ပြန်တာလေ။ တချို့လည်း ဈေးထဲ လူတိုးရတဲ့ အခါ ပန်းကို အထိအခိုက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ဈေးဝယ်ပြီး အပြန်မှ ပဲ ပန်းဝယ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် (၆)နာရီ ဈေးစည်ပေမဲ့ ပန်းရောင်းရတဲ့ အချိန်က (၇)နာရီနောက်ပိုင်းပဲ ရှိတယ်။

ယဉ်ဌေး အစောကြီး ဆိုင်ခင်း၊ ပန်းတွေစီကာ ပြင်ကာနဲ့ (၆)နာရီထိုးတော့ မိုးပေါက်မိုးဖွဲလည်း စဲလုလုဖြစ်သွားတယ်။

ဒီချိန် ဈေးရုံထဲက ဦးကျော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လည်း အကျရည်လေး နပ်လောက်ပြီလေ။

"ဒေါ်တိုးရေ ဆိုင် တစ်ချက်လောက် ကြည့်ပေးဗျာ"

ဒေါ်တိုးလည်း သိတယ်။

"ဟဲ့ ... နင်ပြန်လာရင် ချိုဆိမ့်ပျစ်ပျစ်လေး ပါဆယ်ဆွဲခဲ့။ ဦးကျော်ကို ပြောလိုက် ... ဒေါ်တိုး အတွက်လို့ "

"သိပါတယ်ဗျာ ဘေမှတ်ခဲ့ရမှာ လား"

ဒေါ်တိုး မျက်စောင်းထိုးလိုက်တယ်။

ဒါဆို ဘေပေါ့။

"အန်တီမြ ... ဈေးသွားရင် သမီးလိုက်မယ်နော်"

ယွန်းဝတီ ကော်ဖီသောက်ရင်း လှမ်းပြောလိုက်လို့ ဘေစင်မှာ ပန်းကန်တွေ ဆေးကြောနေတဲ့ အန်တီမြ လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ သူမ မသိမသာလေး မျက်လုံးဝေ့ကြည့်တော့ ဒေါ်ကေသီ သူမကို အကဲခတ်နေတယ်လေ။ အဟင်းဟင်းဟင်း ... အင်းပေါ့။ ခုတော့ ရှင် ကျွန်မကို စောင့်ကြည့်ရ ပြီပေါ့။ ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ယွန်းဝတီ ကိုယ်တိုင်ရေးထားတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းကို ဘယ်လို တစ်ကဒိခြင်း ရိုက်ပြမလဲဆိုတာ။

ဒီနေ့လို ဖေဖေရဲ့ နားရက်လည်း ဖြစ်၊ မေမေရှိတုန်းက ဒီလို မနက်ခင်းမျိုး မိသားစု ကော်ဖီ သောက်ရင်း စကားပြောကြ၊ ရယ်မောကြနဲ့ ပျော်စရာမနက်ခင်းဆိုတာ ကြာခဲ့ပေမဲ့ သူမအတွက် မေ့နိုင် စရာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ။ အဲသလို နွေးထွေးတဲ့ မနက်ခင်းဟာ အခုလိုမျိုး အေးစက်စေးခဲနေတဲ့ မနက်ခင်းမျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ သူမ တွေးထင်မထားခဲ့မိတာလည်း အမှန်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ မေမေ ဆုံးပါးသွားပြီး တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ အချိန်မှာ ပဲ မေမေ့အတွက် နှစ်လည်ဆွမ်းကို ဖေဖေက ဒေါ်ကေသီနဲ့ အတူ ကပ်လှူခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ဒုတိယအိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ဒေါ်ကေသီကို ဖေဖေ တရားဝင် လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ တစ်နှစ်လောက်ရှိခဲ့ပါပြီ။ သူမအတွက် တစ်ပတ် တစ်ရက် ဖေဖေ့နားရက်လေးနဲ့ မိသားစု မနက်ခင်းလေး အေးစက်ခဲ့တာလည်း တစ်နှစ်နီးပါး ရှိပြီပေါ့။

"သမီး ဈေးလိုက်မလို့ လား"

ဖေဖေ လက်ထဲက သတင်းစာကိုချပြီး လှမ်းမေးရင်း ကော်ဖီယူသောက်လိုက်သည် ။ သူမလည်း ကြက်ဥအကာကျက်ကလေး ခေါက်စားရင်းနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။

"ဖေဖေ့ကား ယူသွားလေ"

ထိုအခါ ဒေါ်ကေသီက ...

"ဈေးက ဘယ်လောက်များ ဝေးလို့ လဲ ကိုရယ်၊ အန်တီမြဆို နေ့တိုင်း လမ်းလျှောက်သွားနေ တာ"

"ကိုယ် ... သိပါတယ်။ သမီး ကား မမောင်းတာကြာလို့ မောင်းရအောင်လို့ ပါ"

"အဲဒါကြောင့် သိပြောတာလေ။ မမောင်းတာကြာတော့ အန္တရာယ်ဖြစ်ဖို့ မနီးစပ်လွန်းဘူးလား"

ဆက်ပြောလည်း ဇနီးသည် က ဆက်ပြီး ကန့်ကွက်နေဦးမှာ မို့လို့ ဦးဘဇော် မပြောတော့ဘဲ သမီးဖြစ်သူကို အားနာသလို ပြုံးပြရင်း ...

"သမီးရော ကားမောင်းတာကို မေ့နေပြီလား ..."

"မေ့စရာလား ဖေဖေရယ်။ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုက ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ပါတယ်လေ။ ဖေဖေသမီးက ဘယ်သူ့သမီးမို့လို့လဲ"

"အာ ... အေးပါကွာ ... အဟားဟားဟား ... ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆို သမီးအတွက် ကားဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီကွာ"

"ဖေဖေ တကယ်လား"

"တကယ်ပေါ့ ..."

"ကို ..."

ဒေါ်ကေသီဆီ သားအဖနှစ်ယောက်လုံး အကြည့်ရောက်သွားတယ်။ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက် အောင်ပင် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတဲ့ ဒေါ်ကေသီက ချက်ချင်းပဲ မျက်လုံးအရောင်ကို ဖျော့ပစ်ပြီး ...

"တတိယပတ် အစည်းအဝေးမှာ စက်ရုံသစ်အတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုကို ကို အတည်ပြုပေးရ မယ်လေ။ သတ်မှတ်စံနှုန်းပြည့်မီဖို့ ကိုစည်သူတို့ ဆီက အကျိုးတူပူးပေါင်းဖို့ တောင် ကမ်းလှမ်းခဲ့ရတာ သမီးအတွက် ကားဝယ်ဖို့ ဘယ်ပိုက်ဆံနဲ့ သုံးမှာ တုံး ကိုရဲ့ ။ ကလေးဆိုတာ ကတိပေးပြီးရင် ကတိတည် အောင် လုပ်ပေးရတယ်။ ဟို ... သီ ကန့်ကွက်တာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ကတိပေးပြီး လုပ်မပေးနိုင်မှာ စိုးလို့ ပြောနေတာ"

"ကိုယ် သိပါတယ်ကွာ။ သမီးကလည်း နားလည်ပါတယ်"

"အန်တီမြ ဈေးသွားရအောင်"

ယွန်းဝတီဆီက စကားဝိုင်းနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ဒေါ်ကေသီ မျက်နှာပျက် သွားပေမဲ့ ချက်ချင်း ထိန်းထားနိုင်ခဲ့တယ်။ ဖေ

ဖေ့ရှေ့မှာ ဆိုတော့လေ။

"အန်တီမြရေ ... သမီးလေး စားချင်တာရှိရင် ကျွန်မ ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် အဆင်ပြေ အောင် လုပ်ပေးလိုက်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာမ ..."

ယွန်းဝတီ ဟားတိုက်ရယ်ချင်စိတ်ကို မြို့ချပြီး ခြံအပြင်ဘက်ရောက် အောင် မနည်းအောင့်အီး လာရတယ်။ အပြင်ရောက်မှ ...

"အန်ချင်စရာကြီးနော် အန်တီမြ"

"ဟုတ်ပ ... ဝတီရယ်။ အန်တီမြလည်း အူကို ယားနေတာပါပဲ"

အန်တီမြက မေမေရှိစဉ်ကတည်းက မေမေ့လက်စွဲတော်ဆိုတော့ ကာ ဒေါ်ကေသီရဲ့ ခုနစ်လွှာ မျက်နှာကို ခံစားလို့ မရဘူးထင်ပါရဲ့ ။ အဲဒါကြောင့် လည်း ယွန်းဝတီကို အိမ်ကနေ ဖယ်ထုတ်ဖို့ ဆရာတွေ နဲ့ တွက်ချက်ပြီး အစီအရင်တွေလုပ်၊ နတ်ကတော်တွေ အိမ်ခေါ်ပြီး ထိုင်က နွားပေးရင်း ဗုဒ္ဓဟူးသမီးကို နွားမုန်းခြံထုတ် လုပ်နေတဲ့ ကိစ္စ အန်တီမြ သိလို့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ပြောပြတာလေ။ အန်တီမြ အိမ်မှာ နေလာတာ ဆယ်နှစ်မှ မကတာ။ စကားရှုပ်တာ၊ ချောတာ၊ တိုက်တာလည်း မရှိဖူး တော့ သူမ ယုံကြည်တယ်။ ဒီ မိထွေးမရဲ့ အတ္တကိုလည်း သိနေတော့ကာ ဒီလုပ်ရပ်အတွက် ငြင်းစရာမရှိဘူးဘဲ။

ဒါပေမဲ့လည်း ခေတ်ပညာတတ် လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အမြင်နဲ့ နတ်တွေဓာတ်တွေ မယုံကြည် တော့ သိပ်တော့ ဂရုမစိုက်ဘူးပေါ့။ တစ်ခုတော့ သူမစိတ်ထဲ လုပ်ချင်လာတယ်။ အဲဒါကို ရွံ့ချင်တယ်။ အယုံအစွဲကြီးပြီး ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲတဲ့ ဒေါ်ကေသီကို စိန်ခေါ်မှုတစ်ခု လောက် လုပ်ချင်လာတယ်။ အဲဒါလေးပါ။

"မနေ့က အန်တီမြ ပြောလိုက်သေးလား"

"ပြောလိုက်တယ်လေ ... ဝတီလေးမှာ လိုက်တဲ့ အတိုင်းပဲ အတည် ပေါက်နဲ့ ပြောချလိုက်တာ။ ဆရာမဆိုတာများ ပျာပျာသလဲကို မေးတော့ တာပဲ"

"အင်း ... ဘယ်လိုမေးလဲ"

"ဘယ်မှာ သွားမေးတာလဲ ... တဲ့ ။ အဲဒါနဲ့ အန်တီလည်း ပြောတယ် လေ။ ကျိုက္ကဆံဘုရားက ဆရာချိုဆီမှာ လို့ ။ အတိုက်လုပ်ထားတာတွေ့ လို့ တန်ပြန်မလား၊ ကာမလားမေးတော့ ဝတီက တန်ပြန် မယ်။ သူသေ ကိုယ်သေချမယ်လို့ လည်း ပြောရော ဆရာက အစီအရင်တွေရော၊ ယတြာတွေပါ ပေးလိုက်တာ အများကြီးပဲ ... လို့ "

"အခစ်ခစ်ခစ် ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ် ... အဲဒါကြောင့် ဒီ မနက် ဝတီ ဈေးလိုက် မယ်ဆိုတော့ မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ကြည့်နေတာ လေ။ လုပ်မှာ ... လုပ်ဦးမှာ ... ဘယ်သူပြေးမလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့"

"ဒါပေမဲ့ အန်တီမြ စိုးရိမ်တယ် သမီးရယ်။ သူက တကယ့်ဆရာနဲ့ အမှန်အကန်လုပ်တာလေ။ သမီးက ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ် ဦးတည်ရာလုပ် တာ"

"အို ... သမီး အဲဒါတွေ အယုံအကြည်မရှိဘူး။ စိုးရိမ်မနေနဲ့ ။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

"အေးပါအေ ... အန်တီကတော့ မမကြီးမသေခင် သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ တဖွဖွ မှာ ခဲ့တာကိုပဲ ကြားယောင်နေတော့ စိတ်မချ နိုင်ဘူးကွယ်"

"သမီး နားလည်ပါတယ်။ အန်တီမြ စိတ်ချသာနေ ..."

ယွန်းဝတီ ပြောလည်း ပြော၊ အန်တီမြ ခါးတုတ်တုတ်ကြီးကိုလည်း
လှမ်းဖက်ပြီး လျှောက်လာခဲ့ လိုက်တယ်။
